

Ne de Olsa Ben Şiirdim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Temmuz 2023

İklimin manivelası...

Azat edilesi bir renk diledim Tanrıdan ve sözcüklerime bir hane inşa etmesini.

İdrak ettiğimden de öteydi oysaki yaşam, tezat iklimlerde şakıyan kalemimin sesine tepkisiz kalmadığım kadar vardı mademki şiirlerdi iki yakamı bir araya getiren.

Sevdalandım şiire.

Rakkasesi olmuşum bir kere hüznün.

Balyalarca şiir diledim ilham perimden ve izni çıktı mı kalemin...

İzne çıkmadan yazı öldürmeden ve havalar soğumadan daim kılmalıydım sıcak havayı ve terledim.

Yetmedi lakin.

Tekledim.

O da yetmedi.

Bir tekerleme bahşetti evren kırık tekerinde yüreğin...

Önce dalya dedim.

Sonra dilemmasında sıvadım kollarını şiirin...

Şirin bir rakkaseydi mademki aşk ve yazmak.

Eşleştiğim hüznle cenk ettim.

Cezbettim.

Celbinde yamuldum ve yumdum gözlerimi.

Şiar edindim illa ki matemi.

Tek odalı evim bildim şiiri ve arkası geldi de:

Üç oda bir salon şiirlere sarıldım derken balkon ekledim derken teras sonra veranda.

Akan çatısını yüreğin imgeler sundum.

Çimentoya buladım her birini.

Söküklerini de bir bir diktim varlığımın ama azgın tayfası yalnızlığın dış bile di düşlerime.

Düştüğüm aşka yenik düştüm ve bir kere daha sevdim en çok da şiiri.

Bir imla hatasıydı sevmek daha çok sevebilmenin rüzgârında savruldu ve koştum kökümde ve kökledim hüznü ve bastım gaza ve uçtum semaya.

Yazmak böyle bir şeydi işte.

Bir ömrün şiirsiz geçen boşluğunu azat etmeliydim de sessizliğimi ve ses etmeden yazdım.

Sus payı bir söylemde dizeler peyda oldu.

Hikâyenin kahramanı ben idim ve sonumu ben yazarak b/elledim.

Ölü toprağını döktüm üstümden boca ettim ve saf kan sevgiyle hemhal azık bildiğim kelimelerle takvimlere sığmadım bu sefer ve bedenim dar geldi şiirler ne çoktu şiirsizlikse ölüm.

Ölüm bildiğim ne varsa şiirlere serdim ve gönlümün abat iklimlerinde azadesi ruhun gönlüme şiirle maya çaldım.

Nice betimleme saklı idi alt belleğimde ve nice sözcük kayıt dışı.
Nice ahkâm kayıtsız nice insan tepkisiz.
Surlarında şehrin ve serlerinde mevsimi ve kalemin rüzgârı...
Mazimde saklı boş sayfalar vardı ve yazarak bir bir doldurdum.
Yarınım bellediğim şiiri bir gece evvelinde yazıp not eyledim ve işte hazırdım yeni güne yeni doğumuna güneşin.
Telaşla sevmişken bir ömür...
Telaşesine yenik düştüm kalemin ve kabrime sundum fermanımı ama mezar taşım yetmezdi bunca şiiri yazmam için ömür de yetmedi.
Yetinmedim.
Yazdım.
Yatıya kaldı imgeler.
Uyumadım.
Uyuya kaldığım masa başında öğrenciliğimle demlendiğim hayatımın ilk yarısında şiir yoktu gel gör ki ben hayatı zaten şiir belleyip şiir gibi de yaşamışken...
Kerrat cetvelinde düşlerimin...
Kerbela'sı yüreğin köpüren denize zimmetliyim.
Öksüz iklimlerde saf tuttum safiyet yüklü saf varlığımla mısralar eşeledim eşleştirdim de duygularla...
Manivelası idim aşkın belki de maceraperest bir rüzgâr:
Kahrından esen kahrından susan babadan yadigâr...
Yalnızlığım mimlenmişti madem.
Mademki mabedim örtülmüştü matemimle.
Kılıcımın kını idi şiir ve kefen bezi imgelerim aşka tezat bir haykırış belki de yalnızlığın peygamberi idi şiir.
Telaffuzu imkânsız ne varsa sırra kadem basan.
Rölantiye aldığım aşkı aralıksız duyumsadığımda şiirlere mahal veren öykülerden derlediğim cümlelerden akan terim ile...
Ben bir şiir emekçisi idim:
Zamlı tarifesinde zanların ve gıybetin mimarı isyankâr zalimlerin ve iblisin fitilini ateşlediğim idi şiir.
Derinde saklı.
Derimde seken.
Densiz iklimin seğiren saçları ve gözleri.
Yazmadığımda külfetti hayat yazdığım da yarenim.
Yazgımla hemhal ve itaat ettiğim kader şiirlerimse hayata ve güne alt yazı geçtiğim...
Atağa geçen ruhum.
Azımsanan benliğim.
Azadesi ufkun.
Azat edilesi yüreğim.
Andıkça dünü ar bildiğim ölümü...

Arzı endam eden her şiir benden bir parça ve diskalifiye olmuş ömrümün de sigortasıydı şiir.

Her gün her yazdığım aslında ödediğim primi idi sonsuzluğun.

Sonsuzlukla seviştim biliyordum ki onsuzluk idi dünümü siyaha boyayan ve hüzünlü kalbimle onu tek seferde çektim içime:

O şiir.

O güfte.

O kadın.

O semazen.

Her birinde eşlik edense Yaratan.

O, yaz, dedikçe yazdım ve büyüdü iman gücüm demlendi itikadım.

Şiir yazmak adeta bir ibadet.

Şiir yazmak adeta içine düşülesi bir kuyu.

Şiir yazmak sonsuzluğun mahlası.

Şiarımdı mademki şiir.

Telaffuzu imkânsız sırlardan ve imkânsız aşklardan ve okuduğum yüzlerce binlerce kitaptan şiir ördüm ve şiir gördüm sağı solu her kör nokta bir açılımdı ve karanlığı deldiğim en masum sevdamdı şiir ve de en mazlum.

Bazen yalnız kaldım:

Ben yazdım ben okudum.

Bazen ç/ağladım:

Her dize bir rahmet her şiir ise yeni bir doğumun müjdecisi idi.

Annesi idim şiirlerimin bazen hırçınlaştığım ve yazdıklarımı tek tuşla sildiğim.

Tuşa getirendi şiir bazen taşlanan bazen taçlanan.

Sonumdu.

İkbalimdi.

Geç kaldığım.

Geçkin şarkıların arka fonda şiire eşlik ettiği.

Şiir yedim şiir içtim ve hep âşık oldum en çok da imkânsıza.

Şiir gözlü bir çiçektim ya da kap kaçu uğrayan imgelerimden sağalttığım yeni hayatım kadar da önceki hayatıma atıfta bulunduğum.

Aslında.

Evet, aslında ben şehla gözlü bir şiir idim ve binlercesi.

İkaz etse de evren idame ettiğimdi şiir ve de idam sehvasına beni götüren.

Bir imla hatasından doğan şiir.

Hüznün bekası iken şiir.

İlahi Aşkın rabitası.

Yazmakla eşleşen yangınım.

Yangım da ve yargılandım ve yanışa düştüm ama vazgeçmedim şiir yazmaktan şiirle yatıp kalkmaktan.

Evet, şiir idi benim suçum ve en masum sevdam.

Ne de olsa ben Şiirdim doęumu geç vardiyaŝı bitimsiz sureti surelerle iŝtigel.
İlahi Aşkın b/eŝięinde şiir bellediğim hayatı ve yazmamı emrede mademki Tanrı'ydı...